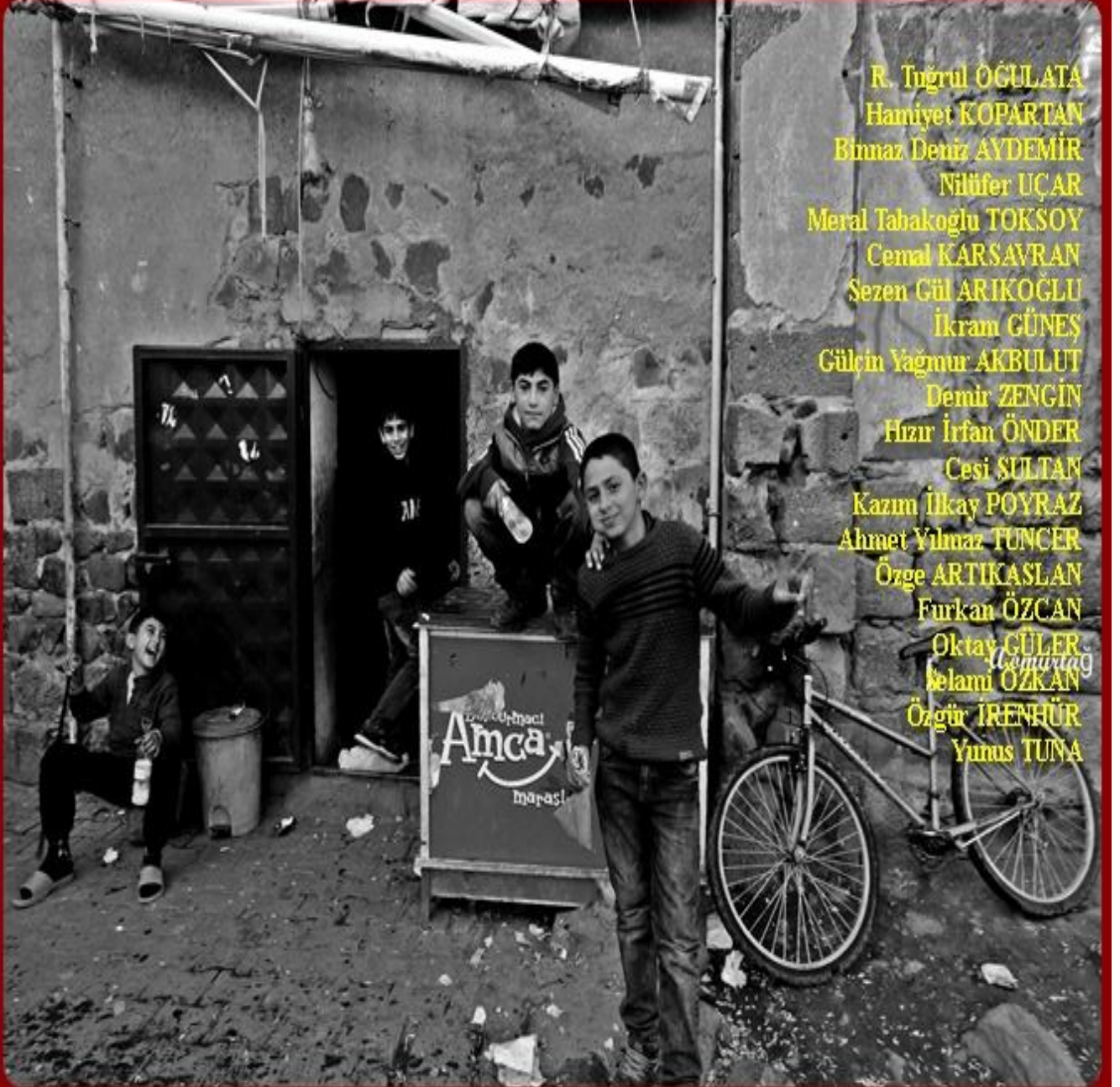

karakedi

Kültür, Sanat, Edebiyat Dergisi Yıl:2019, Sayı:27

R. Tuğrul OĞULATA
Hamiyet KOPARTAN
Bimaz Deniz AYDEMİR
Nilüfer UÇAR
Meral Tabakoglu TOKSOY
Cemal KARSAVRAN
Sezen Gül ARIKOĞLU
İkram GÜNEŞ
Gülçin Yağmur AKBULUT
Demir ZENGİN
Hızır İrfan ÖNDER
Cesi SULTAN
Kazım İlkay POYRAZ
Ahmet Yılmaz TUNCER
Özge ARTIKASLAN
Furkan ÖZCAN
Oktay GÜLER
Belami ÖZKAN
Özgür İRENHÜR
Yunus TUNA

www.karakedidergisi.com / facebook.com/karakedidergisi / iletisim@karakedi.com

KÜNYE

Sahibi: Doç. Dr. Yusuf ARSLAN
Tanıtım Sorumlusu: Engin YILDIZ
Teknik Destek: Gökhan ÖZDEMİR

DERGİ KURULU

Doç. Dr. Yusuf ARSLAN
Niyazi YAŞAR
Gürkan VURAL
Neval SAVAK
Özlem ERDEM
Engin YILDIZ
İsmail GÜNDOĞDU

Kapak Foto: Arzu OMURTAĞ

**Dergide yazıların yollanacağı e-mail
adresi:** karakedi.dergi@gmail.com

**-Dergimiz ücret karşılığı satılmaz.
Dergimizde yayımlanan yazıların tamamı
gönüllük esasına dayalı olup sorumluluğu
yazarına aittir.**

SAYIDAKİLER

R. Tuğrul OĞULATA
Hamiyet KOPARTAN
Binnaz Deniz AYDEMİR
Nilüfer UÇAR
Meral Tabakoğlu TOKSOY
Cemal KARSAVRAN
Sezen Gül ARIKOĞLU
İkram GÜNEŞ
Gülçin Yağmur AKBULUT
Demir ZENGİN
Hızır İrfan ÖNDER
Cesi SULTAN
Kazım İlkay POYRAZ
Ahmet Yılmaz TUNCER
Özge ARTIKASLAN
Furkan ÖZCAN
Oktay GÜLER
Selami ÖZKAN
Özgür İRENHÜR
Yunus TUNA

SUNUŞ

Hepinize merhaba...
Kitap okuma oranlarına bakılarak bir toplumun gelişmişlik düzeyi hakkında fikir yürütülebilir mi?
İngiltere, Fransa en çok kitap okuyan bireylere sahip.
Japonlar kitap kurdu denilse abartı olmaz.
Dünyada en çok kitap basımı ABD'de yapılıyor.
Bizdeyse kitap ihtiyaç listemizin 235. sırasında.
Kitap okumaya ayırdığımız süre günde 1 dakika. Yani kitabın kapağını açıp kapatıyoruz.
Siyasetçilerimizin kitap meraklısı olduğunu söylemek zor.
Hakim, savcılarımızda böyle bir merak var mı?
Askerimiz, polisimiz, işçimiz, memurumuz, esnafımızda kitap okuma merakı var mı?
Yaşlımızda gencimizde...
Peki üniversitelerimizde bu merakın olduğunu söyleyen var mı?
Rektörler, rektör yardımcıları, dekanların kitap okumaya meraklı olduklarını söyleyebilir miyiz?
Peki akademisyenlerimiz?
Akademik kitaplar neredeyse okunmuyor.
Görevde yükselme olmasa akademik dergilerin yüzüne bakan olmayacak.
Sonra öğretmenlerimiz, öğrencilerimiz...
Sınava hazırlanan çocuklar olmasa kütüphanelerimiz boş kalacak.
Okul kütüphaneleri var ama okuyan yok.
Birçok edebiyat dergisi, okuyucu bulamadığı için kapandı.
Online yayın yapan bir çok e-dergi ne yazar bulabiliyor ne okuyucu. Birçok e-dergi faaliyetini durdurdu.
Yayınevlerinin sayısı hızla azalıyor.
Bazı illerde kırtasiyesiz kitapevi bulunmuyor. İlçelerdeyse durum vahim...
Neredeyse kitap okuyana iyi gözle bakılmıyor.
Dünyanın en değerli yatırımını bir toplumun elinden kayıp gidiyor. Keşke tersine döndürebilsek..

Doç.Dr. Yusuf ARSLAN

BİR YER SÖYLE **(R. Tuğrul OĞULATA)**

Bir yer söyle,
Güneş hiç batmasın,
Gökyüzü hep mavi olsun, o yerde...
Renklerin hepsinden ve uzun kuyrukları olan,
Uçurtmalar uçsun maviliklerde, özgürlüğe doğru...
Çocuklar gibi peşine koşsun insanlar,
Koşarken mutluluğu yakalasin her biri...
Bir yer söyle,
Karanlık çökmesin hiç yeryüzüne,
Aydınlık bugünler yaşasın herkes,
Saklanacak bir şey olmasın orda,
Birbirine güvensin insanlar, o yerde...
Bir yer söyle,
Çocukların yüzü gülsün hep,
Mutsuzluk bilinmesin içlerinde,
Dert, tasa, tanımasın hiç biri,
Saf, temiz duygular taşısın, o yerde...
Bir yer söyle,
Umutlar tazeliğini korusun hep,
Hayallerine yetişebilsin insanlar,
Yaşama sevincini kaybetmesin kimse,
Ölümden başka ayrılık olmasın, o yerde...
Bir yer söyle,
Çiçekler kadar masum olsun insanlar,
Nefretin anlamını öğrenmesin hiç kimse,
Sevgi sözcükleri dökülsün dudaklardan,
İnsanlar dostça birbirine sarılsın, o yerde...
Bir yer söyle,
Yalanı ve aldatmayı bilmesin kimse,
Kardeşçe duygular taşınsın herkes,
Güzellikler yaşatsın birbirine insanlar,
Bu dünyada cennet var densin, o yerde...
Biliyorsan böyle bir yer saklama,
Söyle, herkesin haberi olsun,
Cenneti hep birlikte yaşayalım...

GAZEL
(Hamîyet KOPARTAN)

Yaktıkça gönüllerde bu sevdâyı Efendim
Sensiz göremez oldu bu dünyâyı Efendim
Sensizliği bilmez sana âşık yara kalpler
Senden de belâ-yı aşk diler cânım Efendim
Girdin ya bu kalbe nice lezzet de getirdin
Yorgunlara kırgınlara dermân ey Efendim
Yağmur gibi yağ kalbime sevginle dolayım
Ey serv-i revânım sana meftûnum Efendim
İnsanlığa yol göster ve dünyâyı rehâ ver
Aşkınla ışık yak bu Nev-şehrî'ye Efendim

YALNIZDIM HERKES GİBİ
(Binnaz Deniz AYDEMİR)

Yalnızdım...
Hüzünlü bir şarkı kadar yalnız!
Hiçbir biçilmiş kaftan oturmuyordu bedenime.
Ya da yakmıyordu canımı iğne izleri.
Siyatik dizlerime vuruyordu.
Ağrıyan gövdem yunuyordu deniz taşkınlarında.
Ses yoktu sonra, sessizlik de yoktu.
Aslında yokluk da yoktu.
Dalları kırılmış eğri büğrü bir ağaca bakıyordum.
Sabah akşam...
Yaprakları vuku buluyordu.
Dudağımdaki kabuğu çatlamış sevişmelerde.
İki tren geçiyordu ana caddede
Ruhuma siniyordu geceyle karışık.
Bir kitap okuyordum ışıklar sönünce pencerelerde.
Yanı başımda volta atan kusursuz tren sesiyle.
Yalnızdım herkes gibi.
Veyahut hiç kimse gibi .
Bozuk paralar atılıyordu dikenli tellerin sınırlarına.
Ardından ruhu çalınıyordu gökyüzünün.
Böyle gri, kurşuni bir hava...
Sunta parçaları dökümlü...
Yalan yeminler, acıklı sözler...
Kırılmış sözcükler, açıldığı yerden bantlanmış...
Tokat gibi çarpıyordu bina içlerine.
Ve insan, yalnız insan...
Senden başka her şey tuzla buz!
Ölü balıklar doğuruyordum plastik kovalara.
Salıyordum denize.
Sanıyordum ki sen çıkacaksın tüm deniz oltalarında.
Parmak uçlarıma degecek pulların.
Yüzgeçlerin yüreğimi öpecek.
Gececek deli poyrazlarım.
Oysa...
Ne sen çıktın maviden...
Ne de pulların değdi parmak uçlarıma.
Erik ağacım, kelebek kanadım, ah u zarım!
Tarifsiz bir keder solumaktayım!
Yorulduğum artık !
Ömrüne baş koyduğum, yorulduğum!

ZAMAN
(Nilüfer UÇAR)

yalnızlığında zincirler yaptım
ürkekçe sevdim yalnız kalışlarımı
zamana kilim motifleri işledim
methiyeler dizdim akrebin nazına
yandım saniyenin sınayan dilinde

ağlamam zor zamanın yaralarına
kim ki uzak yüreğimin coşkusuna
dolansın sıcaklığı bahar yağmuruna
hovarda şakayıkların renk cümbüşü
aşkın deltasında aksın günün gamzesine

uyan ak martıların kanat sesine
yak dizelere düşen hazan hevangini
hilesiz oyna aşkın tüm zarlarını
inan çobanlı sevdanın delikanlı ıslığına

kopunca zamanın eskiyen sarkacı
güneşin kavli açık oynar kartını
yollar uzar Toroslar'ın karına
yeniye uyanır ala gözlü nevrular
boş ver umarsız giden telaşa
serzenişsiz bırak gülümsemeni
sevda kokan zamana

KIRGINIM
(Meral Tabakoğlu TOKSOY)

Bir hatıra defterinin
sarı yapraklarında
sararmış umutlarım
hayâllerimi sormuşlar
"Dünya'yı gezmekmiş"
maksadım.

Şaşırdım afalladım
neden hatırlamıyordum
dokundu yüreğime
kırıldım küstüm kendime

Hayâllerimi unutturan
hayata ve yıllara
çok kırgınım
haberiniz olsun...

HER YAĞMUR DAMLASINDA (Cemal KARSAVRAN)

ekim yağmurlarıydı
cama vuran
masum ve sessizce
bütün ihtişamıyla
her damla bir gözyaşı tanesi
sevince ya da hüznü akıtılan
gülümsemeyi hayata bağışlarken
varlı vakitsiz

seyrettim dün gece gene
sabaha kadar
oturup pencerenin önüne
dağıttım kederi bulutlara
ıslanmış bir yol
kırmızı bir gökyüzü
ve uzakta dağlar
camın önünde kedim

huzur doluyum
her yağmur damlasında
önceden kalan ne varsa
mekan kişiler olaylar
siliniyor her şey
perde perde gözlerimde
sessiz sakin bir gece
boş ve avare

yolda süzülen
suyun sadeliği
arıtılmış bir ömür
aylara yıllara düşen
iç çekiyorum bir an
gülümsemek mutluluk
yarım dudak arası
beyaz camın arkasında

bir cennet var içimde
huzuru bulduğum
ıslaklığını hissettiğim
her yağmur damlasında

KADIN VE GÜLÜN DANSI (Sezen Gül ARIKOĞLU)

Bir erkek,
gül bahçesi değildir hiçbir zaman/
Diken tarlalarıyla/
Kabul ettirir kendini yalnızca/
Kadın dikene gül der /
Esintilere gül bahçesi/
Kendi de inanır zamanla bu yalana./

YAŞANMIYOR BE ÜSTAT

(İkram GÜNEŞ)

“Üstad Ahmed Arife...”

Olmuyor be üstat,
Olmuyor yaşanmıyor.
Belirsizliğin kaygısı almış başını gidiyor.
Yüzlerde yüzleşecek yüz görünmüyor.
Ne zeytin dalı kaldı,
Ne beyaz güvercin,
Nede buğday başağı...

Olmuyor be üstat yaşanmıyor.
Ne cigara tat veriyor,
Nede şarap içiliyor.
Her cüzdanda bir keder.
Her kederde bin sancı.
Ve her sancıda bin gözyaşı...

Olmuyor be üstat yaşanmıyor.
Kanatlarımızı derinden kanattılar.
Düşlerimizi yağmaladılar.
Ceketimizi yırttılar.
Mavimizi griye gebe bıraktılar.
Birde şafaklarımıza pranga vurdular...

Yaşanmıyor be üstat.
Girişleri tutulmuş ümitlerin.
Fırtına çıplak gezinir etrafta.
Bıçaklar barbarca bilenir.
Cellatlar hep bir ağızdan bağırır.
Ve çocuklar her mevsim,
Kefensizce defn edilir...

Yaşanmıyor be üstat.
Gündüzlerimize yasak,
Gecelerimize mermiler yağdırdılar.
Gülüşümüze acımasız ayazlar giydirdiler.
Ve o alnından öpülesi umutlarımızı,
Alçakça enselerinden sıktılar...

Yaşanmıyor be üstat.
Karanlığın hükmü zalim ve soğuk.
Her köşe başı devriye.
Her köşe başı sis.
Ve her köşe başı kan kokusu...

Yaşanmıyor be üstat.
Kitap gömüldü.

Mürekkep döküldü.
İmgeler yasaklandı.
Şiir yakıldı.
Ve şair zindana tıkıldı...

Olmuyor be üstat,
Olmuyor yaşanmıyor.
Ne beyaz beyaz görünüyor,
Ne vefa sırtını doğrulta biliyor,
Nede yürekler asilce terleyebiliyor...

Olmuyor be üstat,
Olmuyor yaşanmıyor.
Bilmiyorum kaç beden ama,
Biz bu hayata göre fazla dürüstüz.
Bu hayata göre fazla mert.
Fazla asil vede fazla onurlu...

Senle yaşamak vardı be üstat.
Volta atmak,
Mazgallar ardında şiirler okumak.
Diyarbakır kalesine bakıp,
Adiloş bebeğe notlar yazmak.
Senle çay demlemek vardı be üstat.
Tütün sarmak.
Umuda ön ayak olmak.
Birde haldan anlamaz soysuza,
Haddini bildirmek vardı...

KAYIP İSTASYON (Gülçin Yağmur AKBULUT)

Hüzün kasırgalarını
vururken sol yanıma
çeker kuytularına
beni de
yalnızlık süngüsü

Karanlık geceme
kazınmış dolunay
anlamaz gün ışığında
pul pul gözlerimi

Zamanın
kayıp istasyonunda
yüreğim vurgun yemiş
artçılar ortası
bir kent misali tedirgin

Kelebeğin ömrüne mi
paha biçilmişti
baharın senli
ikindisinde gökyüzüm
kalamadın bir şimşek
çakımı yarınımında

Vişne ağacının dibinde
yeni düşsüzlüklere
dalıyor kirpiklerim
bir kızılık
çürüyen ufukta

Bütün bedenimi
tutsaklayan kangren
ilerliyor günbegün
ölümün nasır
tutmuş avuçlarına

GÖKYÜZÜ DE AĞLAR (Hızır İrfan ÖNDER)

Bıkmadan, usanmadan her gece
Siyah beyaz resmine bakar dururum
Feri sönmüş bir lâmbanın altında;
Bölük pörçük anılarım depreşir
Yorgun zamanlardan arta kalan...

Simsiyah çarşafa bürünür mehtap
Bilirim, gökyüzü de ağlar bazen
Duaya açılan ellerim niçin titrer ki
Alabora olmasa bari bitkin yüreğim
Bu korkunç fırtına denecek gibi değil!..

Yıllardır hiç geçmeyen bir sancı var içimde
Seher vaktine dek ağlar inlerim
Yeter artık yeter ey sevgili
Ya gel bana
Ya da beni aldır!...

KORKMUYORUM

(Demir ZENGİN)

Çiçekler yorgun..
Dilim..özlem..
Türküler bezgin..
Acıyan sözlerim.. yaramın üstünde..
Önce öldür.. sonra dirilt beni..

Aynaları süzdüm..
Yüzümü eğdim..
Acının tarihini yıllarımdan düştüm..
Dünyanın bir ucu sen..diğer ucunda ben..
Bağlanır mı bu uzaklık kaçınılmazlığa..

Ateşe dokundum..
Suyu ezdim..
Ben bana düştüm..
Çözülüyor düğümler..teslimiyetim..
İşte gördün..gökyüzünde gözlerim..

İpekten bir bulut örtüsü..
Karşımdasın..ey en nihayetim..
Ufuk çizgisinin bitiştiği yerdeyim..
Eksilmiyorsun dolu dizgin..

Ben..
cümle Âleme..cümle Âdeme rağmen..
Söylüyorum çekinmeden..
"..korkmuyorum seni sevmekten.."

KARA KÖK

(Cesi SULTAN)

Üç kere sövdüm;
yalnızlığımı piç edenlere.
Yine olmadı.
Her yer insan dolu..
sesleri olmayan fiziki ağırlıklarıyla,
biyolojik varsayımlar..
İki kere sayıkladım;
allahım beni affet..
allahım beni..
yalnız bırak.
Doğduğumdan beridir adın benle büyüdü..
Bir kere sevdim; gözlerimden kan geldi,
anlamadım..
Değirmenler vardı manyağın biri
tarafından şişlenen..
Ben yinede bir kereyi sevdim...

BARIŞ DİLİYORUM ALLAH'TAN
(Kazım İlkay POYRAZ)

Bariş diliyorum Allah'tan
Cami, havra, kiliselerin sesleri birbirine
karişsin
Yeşermeden dökülmesin yapraklar
Hayat bize kaşlarını çatmasın diye.

Bariş diliyorum Allah'tan
Sokaklara karanlık hakim olmasın
Zalimler mazlumlara vurmasın
Hayat bize kaşlarını çatmasın diye.

Bariş diliyorum Allah'tan
Silahlar mermisiz, toplar gülesiz
Vermeyelim şehit, vurulmasın Mehmetçik
Hayat bize kaşlarını çatmasın diye.

Bariş diliyorum Allah'tan
Tükenmesin umutlar, dökülmesin
gözyaşları
Kardeşlik türküsü sarsın cihanı
Hayat bize kaşlarını çatmasın diye.

EKSİK KALAN PARÇALARIMA
(Ahmet Yılmaz TUNCER)

Uzun yollar bize ulaşmayan
Karmaşık sorular bize sorulmayan
Gecenin gündüzü gündüzün gecesi
Bende parçalara ayrılmış bir ben
Hayat hep yağmur geçişlerinde sunulan

Bir parça ekmek
Yarımı senin mazinde yarımı benim içimde
kalan
İbresi var üstümüzde görüldüğü yerde
vurulacak

Gönlüm üstüme gelen mermileri gül
sanıyor
Çıkarıyor içinden kalbini sunuyor
Yine bulutlu gökyüzü denize gitmeli

Öğrendi ömrüm uzun yolları
Lâkin cevapsız kaldı soruları
Ben ölürüm adam gibi babamın oğluyum

Yine başladınız mevsimleri karatmaya
Görmediniz mi uyuyor kenarda bebekler
Zaman gül bahçesi olsun onlara
Alın içinden beni
Verin eksik kalan parçalarım

BİZİM GİBİLER (Özge ARTIKASLAN)

Mütemadiyen içimizde bir damla yaş
kurumayacak
Elimizin her zaman sol tarafı kaşınacak
Ve bizim gibiler,
Tanrıya her daim kırgın kalacak.
Sarpa saracak, ağıtlar sigaranın ucunda taze
taze yanacak
Ve bir sonbaharın hüznü nice ilkbaharlara
yansıyacak.

DEĞİŞİM DENEMELERİ 1 (Furkan ÖZCAN)

Giderek hızlanan ve teknolojiyle birlikte büyüdüğünü düşündüğümüz dünyamız gerçekten de büyüyor mu yoksa küçülüyor mu bu tartışıla dursun biz bir husus üzerine kelimeler edelim...Bir çok kişi teknolojiyle birlikte çocuklarımızın ellerinden düşüremedikleri veya adeta bağımlıları oldukları telefonları, tabletleri oyunlar oynamak için veya videolar izlemek için kullanırken çocukların uğradığı radyasyon bir yana birde maruz kaldıkları içerikleri de düşünersek bu durum çocuklar için büyük olumsuzluklara sebebiyet vermesi ihtimal dahilindedir.

Bir çok kez şahit olmuşumdur ağlayan çocukları susturmak için telefonların tabletlerin verildiğine. Bu davranışı bir kere yaptıktan sonra küçüklerinde bu durumu kendi lehlerinde kullanmaları muhtemel tabii. Bu sorun karşısında ne yapılmalı nasıl davranılmalı o pedagogların işi ama ben bir sorunsala değinmek isterim ki zira sadece bu konu değil bir çok konuyla da ilintili. Evet çocukların teknolojiyle tanışması teknolojiden olumlu veya olumsuz yönde etkilenmesi üzerinde durulması çalışılması gereken bir husus lakin bunun kadar önem arz ettiğini düşündüğüm bir nokta daha var ki oda ebeveynlerin bu giderek gelişen ve değişen dünya da teknoloji ile imtihanları. Evet çocuklar çok vakitlerini telefonlarla tabletlerle geçiriyor ya ebeveynler boş vakitlerinde açıp kitap mı okuyor genelleme yapmıyorum ama çoğunluğu esas alırsak onlarda bu cihazlara çocukları gibi gömülüyorlar. Peki ne yapmalı en açık çözüm yolu ebeveynlerin de eğitilmesi olarak görülüyor.

Bir kasabada öğretmenlik yapan bir ağbiyle tanışmışım hocama ilk sorularımdan biri okulda kütüphaneniz var mı olmuştu ve hocamın verdiği cevap gerekten manidardı... Kütüphanemiz yok ama ben kendim de katkıda bulunarak küçük bir kitaplık yaptık ama çocuklar yüzüne bile bakmadı kitapların birkaç tanesi hariç!

KÖPEK SİNCAP (Oktay GÜLER)

Hoppala hoptan, sana mintan yaptırayım çerden çöpten. İlikleri karpuz kabuğundan, düğmeleri turptan. Olur mu olur, kimi zaman insan boşa attırır tutturur. Kemikleri verirsen köpeğe hop kaçar hop oturur...

Bir zamanlar kötü insanların yaşadığı bir köyde Ali isimli bir çocuk yaşamış. Ali akıllı, sevimli ve köydeki kötü insanlara hiç benzemezmiş. Zamanın birçoğunu köpeği Sincap ile geçirirmiş. Köpeği sincap değilmiş ama Ali annesiyle köylerinin yakınlarındaki ormanlık alanda gördüğü sincabı çok sevdiği için ona bu ismi vermiş. Ali'nin köpeği Sincap da çok akıllıymış. Köydeki diğer çocuklar Ali ve Sincap'ın dostluklarına hayranlıkla bakıp içten içe kıskanırlarmış.

Köydeki kötü adamlar, her gün bir iş yapmadan sabahtan akşama kadar boş boş otururlarmış. Bu kötü adamların en büyük zevki de köylerinde köpek dövüştürerek onları izlemekmiş. Ali köpeği Sincap'ı bu dövüşlere hiç göndermemiş. Çünkü köpekler bu dövüşlerde birbirlerine zarar verirlermiş. Hatta en son dövüşte Sincap'ın dostu Kara da yara almış. Bir gün tüm köyde haberciler

- Yarın köyümüzde büyük bir dövüş olacaktır. Katılacak olanlar köpekleriyle beraber muhtara isimlerini yazdırsın, diye kapı kapı dolaşmışlar.

Ali haberi duyar duymaz hemen Sincap'ın yanına gidip duyduklarını ona anlatmış.

- Hadi Sincap, koş arkadaşlarına haber ver, onlar da gitmesinler yarınki dövüşe,

deyince Sincap yattığı yerden kalkmış diğer arkadaşlarının yanına gitmiş. Ama Sincap birçok arkadaşını görüp de onlara haber verememiş.

Ertesi gün Ali, köpeği Sincap'ı saklayıp bu dövüşün olacağı meydanlık alana doğru gitmiş.

Köydeki birçok kötü adam Sincap'ın arkadaşlarını alarak kurayla dövüştürmeye çoktan başlamış. Yan yana duran bu köpeklerin tam ortasına kemik atınca köpekler kemikleri kapmak için birbirlerine saldırıyorlarmış. Ali insanların bu kadar kötü olabileceğini hiç düşünmemiş. Gördüklerini hemen Sincap'a anlatmak için evine geri dönmüş.

Sincap'la uzun uzun konuştuğundan sonra Sincap'ın ne yapması gerektiğini anlatmış.

Sincap anladım dercesine uzun kulaklarını kaldırıp kuyruğunu sallamış. Hemen arkadaşlarını bulup herkes uyuduktan sonra buluşmayı teklif etmiş. Bütün köpekler acaba Sincap bize ne diyecek diye meraklanmış ve gece saatlerinde buluşmuşlar. Sincap söz alıp

- Arkadaşlar biliyorsunuz ki köyümüzde kötü insanlar var. Ve bunlar bizleri dövüştürerek bizim sırtımızdan para kazanıyorlar. Daha da kötüsü bazı arkadaşlarımız öldüler. Bizim bu kötü adamların oyunlarına alet olmamız gerekiyor.

Duman hemen söze girmiş.

- Peki nasıl olacak bu Sincap kardeş?

Sincap cevap vermiş:

- Bizleri ortalarımıza kemik atarak kandırıyorlar. Bizler de kemiği kapmak için

kavgaya tutuşuyoruz. Gelin şöyle yapalım: ortamıza atılan kemikleri sırayla alalım. Kimin sırası gelmişse kemiği o alsın. Diğer arkadaşımız sıranın kendisine gelmesini beklesin ve birbirine saygı duysun. Anlaştık mı?

Tüm köpekler Sincap'ın bu fikrine katılmış. Hepsi çok sevinmiş ve hep bir ağızdan sevinç şarkıları söylemiş.

Sincap ertesi sabah gece yaşadıklarını Ali'ye anlatmış. Ve o günden sonra köydeki hiçbir köpek dövüşünde köpekler kavga etmemiş. Tüm köpekler mutlu yaşamış. Kötü insanlar köpeklerin neden dövüşmediklerini düşünüp durmuşlar. Onlar düşünürken Sincap ve Ali göz göze gelerek kıs kıs gülmüşler...

BİR EĞİTİMCİNİN HAYATA DOKUNAN HİKAYELERİ: KAPIDAKİ YÜZLER

(Selami ÖZKAN)

*“Kelimeler doldurabilir mi içindeki
boşluğu?”*

Zaman, çarklarında bizleri öğütterek büyük bir hızla akmaya devam ediyor. Hayattaki figüranlar değişiyor olsa da yaşanan, anlatılan bizim hikâyemiz aslında. Yıldırım Türk'ün ikinci hikâyeye kitabı “Kapıdaki Yüzler” Ötüken Yayınları'ndan çıktı. Yazar aynı zamanda bir edebiyat öğretmeni. Eser 18 hikâyeden oluşuyor ve bu hikâyelerde yazarın eğitimci duyarlılığı şeffaf bir şekilde karşımıza çıkıyor. Bu doğal durum eserin etkileyciliğini bir kat daha artırıyor kanaatimce. Yazar eğitim sistemimizin içinde bulunduğu çıkmazı “Boşluk” adlı hikâyesinde şu cümlelerle ifade ediyor: “Okulun da derslerin de özü alınmış, kendi hayatı gibi posası kalmıştı sadece. İnsana dokunmayan bilgi kırıntılarıyla bir göz parlatılabilir, bir yürek titretilebilir miydi? İnsanla özü arasına mesafe koyuyordu akıllı tahtalar, tabletler, yönetmelikler. Bunca yıl okuttuğu kitaplar hayatla yüzleşince baloncuk oluyordu havada.”

Eserde mülteci meselesi, toplumdaki değerlerin çözülüşü, akademik dünyada yaşanan haksızlıklar ve tutarsızlıklar, çevre duyarlılığı, eşyanın ruhu gibi çeşitli konular yetkin bir üslupla işleniyor. “Gurbette Çocuk Sesleri” adlı hikâyeye, insanlığın kanayan yarası olan savaşı ve onun getirdiği yıkımı gözler önüne seriyor: “Her gece rüyasında dağları, evini, arkadaşlarını görüyor. İçinde buruk bir yaşama sevinci. Yeniden başlamak istiyor hayata. Ancak kulaklarında patlayan bombalar, güdümlü füzeler, silah sesleri... Göz kırpması kadar

aydınlanıyor ortalık. Savrulan, kan revan içinde kalan insanlar beliriyor gözünde.” Zalimler zulme bir an ara vermezken bizler bu durum karşısında nasıl davranıyoruz acaba? Bu sorunun cevabı yine aynı hikâyede: “Bir süre sonra erzak ve yakacak yardımları da azalıyor. Hayırseverlerin gözlerindeki o şefkat siliniyor, uzayan misafirlikten rahatsız olduklarını bakışlarıyla hissettiriyorlar. Her köşe başından boynu bükük, yüreği yaralı çocuklar çıkıyor. Kardeşinin acısını kendi acısı gibi hissedendenler gün gün azalıyor.”

Akademik dünyayı “Bana Hayallerini Anlat” adlı hikâyesinde şöyle resmediyor yazar: “Ne olurdu büyük koltuklarda küçücük olup kaybolmasalar, nefisleri tartıyı eşit tartsa! Kişiliklerini kocaman masaların arkasına gizleyip insanlıklarını unvanlarla göstermeseler.”

Eşyanın ruhunu yansıtan “Geçtim Dünya Üzerinden” adlı hikâyede bir kitabın serencamı anlatılıyor: “Bana doğru uzanan ellerinin tütün kokusundan tanıdım onu, oydu işte! Son noktayı koyup gerekli düzeltmeleri yaptıktan sonra beni matbaaya teslim eden, sonra bir daha karşılaşmadığım yazarımdı.”

Toplumsal değerlerimizin yozlaşmasını işleyen “Akıp Giden Günler” adlı hikâyeye içindeki tespitlerle yolumuzu aydınlatacak bir meşale hükmünde: “Önce insanlar çözülmeye başladı, sonra kurumlar. Belli belirsiz cilalamalarla kurtuluşu arıyoruz. Geçmişten omuzlarımıza bir yük olmadan, ben kimim, kimin nesiyim demeden, edebi terbiyeden geçmeden, sadece ekonomik kaygıyı ön plana alarak insani konularda gerekli duyarlılığı gösterebilir miyiz acaba?”

Çevre konusunun işlendiği “Dargın Akıyor Dereler” adlı hikâyede, insanımızın tabiatı nasıl kirlettiği, dünyayı yaşanmaz bir yer haline dönüştürdüğü anlatılıyor: “Neden sonra insanlar geldi, sular bulandı. Yeşil Dere’nin boynuna kement vuruldu, biri yetmeyince biri daha vuruldu. İnsanların bastığı yerler kurumaya başladı. Yıllarca kıvrım kıvrım akan derenin hayat verdiği ova soldu, sarardı. Paletli iş makineleri ormanı yiyip yutan birer canavara dönüştü. Karıncaların, kartalların, tavşanların ve bütün börtü böceğin hayalleri yıkıldı, dünyaları altüst oldu.”

İçimizdeki boşluğu kelimelerle dolduracak bu güzel kitabın yolu, bahtı açık olsun.

PARLANIN GÜMÜŞ TENEKESİ (Özgür İRENHÜR)

Bismillah diyerek marketin kepenklerini açan Hacı Arif, anahtarı cebinden çıkardığında yerdeki gazeteleri görünce bıkkınlıkla ve biraz sinirle kucaklarken sokağın başında Hüseyin’in koşarak geldiğini gördü. Geç kaldığı için biraz mahcup olan Hüseyin anahtarı ondan alıp kilide soktuğunda günün ilk azarını işitti;

“Ulan Arnavut zarı! Gene geç kaldın değil mi. Kaç kere söyleyeceğim sana benden önce geleceksin burada

bekleyeceksin beni. Al hadi şu gazeteleri yerleştirmeye başla sonra temizliğe giriş”

Hüseyin sessizce gazeteleri kucağından alıp içeriye girdi. Gazeteliğin önüne geldiğinde “bizim gazeteleri yukarılara koymayı unutma sersem çocuk” diye seslenen Hacı Arif kasaya geçmiş veresiye defterine çoktan göz atmaya başlamıştı. Hüseyin denileni yaptı, din altyapılı ve dünyadaki sorunları dinle çözeceğini düşünen gazeteleri yukarılara yerleştirdi, tam müşterilerin bakış açısında olmalarına dikkat ederek.

Hüseyin tam anlamıyla garibandı, birkaç kez söylemesine rağmen Arif kaç kardeşi olduğunu hatırlamazdı. Onun için sadece yaptığı işler önemliydi. Hüseyin marketten çıktığında ne yaşıyor, nasıl geçiniyor, ne yapar umurunda olmazdı. Onu dine alıştırmaya çalışıyordu ama biraz zorlandığını, dünyevi boyutla uhrevi boyut arasında bocalamasını az olan hayat tecrübesine bağlıyordu. Kuran okuması için zorlar dualar ezberletirdi, namaz kılmayı da göstermişti ama farzla sünnet olayını daha anlayamamış, nerede çömelecek nerede doğrulacak olduğunu durmadan karıştırmasına çok kızılıyordu. Bu Hacıyı çileden çıkarsa da ona ara sıra uzun konuşmalar yapıp peygamberden yaşanmış olaylar anlatıyordu.

Hüseyin gazeteleri yerleştirirken televizyonu açtı. Bir yandan gazeteliği düzenlerken bir yandan da haberleri izliyordu. Devletin kanalı ZRT’yi izliyordu, çünkü Hacı’nın en sevdiği kanaldı “Devlet bugünlerde bizimle, bizim düşüncemizle, hem vergilerimizle dönüyor bu kanal, bu kanalı izlemeli” diyordu.

Hüseyin son gazeteyi standa yerleştirirken ZRT Kanalının canlı yayına

girdiğini gördü. Son dakika olarak verilen haberleri çok severdi, çünkü bu ona basit hayatından sıyrıldığını hissettirdiği için görüntülere dikkat kesilip konuşmalara kulak kabarttı. Alt yazıyı okuyup spikerin konuşmasıyla konuyu anladıktan sonra heyecanla;

-Hüseyin: “Kadını öldürmüşler!” dedi.

-Hacı Arif: “Hangi kadını be?”

-Hüseyin: “ Ressam kadını.. Otoparkta gece yarısı dinle bak haberi”:

GENÇ VE YETENEKLİ RESSAM ÖLÜ BULUNDU!

New York'ta yaşatan Zeynep Haki (33) ilk kişisel sergisini açmak için geldiği İstanbul'daki gözde sanat galerisi olan ASSET Galerinin otoparkında ölü bulundu.

Alınan bilgiye göre, ilk kişisel sergisine katılan Zeynep Haki, dün gece sabaha karşı saat 3 sıralarında evine gitmek için galerinin otoparkında arabasına binerken kimliği belirlenemeyen kişi veya kişiler tarafından önce kafasına vurulup bayıltılmış, sekiz bıçak darbesinden sonra boğazı kesilmiş halde sabaha karşı temizlik işçileri tarafından bulundu.

Zeynep Haki yaşadığı Amerika'dan ilk kişisel sergisi için gelmiş ve sanatseverlere göre geleceğin yetenekleri arasında gösteriliyordu. ASSET galerisi sahibi Musa Çerköze geleceğin yetenekli ressamı olan Zeynep'in ölümden dolayı çok üzgün olduğunu, tablolarının onun anısına dört ay daha sergileneceğini, bu hain saldırıyı yapanların yakalanacağı umudunu taşıdığını, Allaha rahmet, ailesine ve sevenlerine başsağlığı dileklerini hemen hemen uzatılan tüm mikrofonu söylerken Musa Çerköze üzgün görünüyordu. Polis

zanlıları yakalamak için çalışmalarına hız vereceğini belirtti.

(ZRT Haber)

-Hacı: “Eee ne işi varmış gece yarısı otoparkta”

-Hüseyin: “Ressammış, sergisi mi ne varmış”

-Hacı: “Onu biliyoruz oğlum! Hem de ressam.. Ya bu abuk subuk sanatları da anlamıyorum. Resim dinimizce haramdır hem. Bir de kesin cibil cibil giyinmiştir gece yarısı tövbe tövbe”

-Hüseyin: “Günah diyorsun da geçen gün bana sen anlatmıştın, yerde 20 lira bulunca aldım diye”

-Hacı: “Evet aldım.” dedi sinsice gülümseyip göz kırparken “alacaksın tabi.”

-Hüseyin: “Ama günah değil mi?”

-Hacı: “Değil! O para kimsenin değil ben almasaydım başkası alacaktı”

-Hüseyin: “Ama senin de değil, alın teriyle kazanmadın ki, emeğin yok o parada”

-Hacı: “Bana laf yetiştireceğine işine baksana deyyus! Hadi temizliğe başla! Hay allahım ya bir de haram değil mi diye soruyor. Ne anlarsın sen haramdan helalden dürzü!”

Hüseyin azarı işitince hemen içerideki ufak odadan süpürgeyi alıp temizliğe başladı. Karışan kafası bir süre sonra temizliğe odaklandığı için demin ki sohbeti de unuttu gitti.

Aynı haberi başka bir yerde izleyen Uğur'un dikkatini daha fazla çekti. Sonuçta yıllardır dansla ilgilenip hocalık yapmıştı. Şu an stilisti ve tüm bunlar resimle sanatçı

ve entelektüel kişiliğine uygun olduğunu düşündüğünden ölüm haberini okuduktan sonra içi burkultu.

Sabaha karşı alarmın çalmasına bir saat kala telefonu çaldı. Uyandırıldığında tam rüyanın ortasındaydı, bir kediyi ağaçtan kurtararak mahallenin kahramanı olmak üzereydi. Kahramanlık hayalinden gerçek dünyaya ani giriş yapmak canını biraz sıkırsa da yüzünü bile yıkamadan giyinip uyuyan karısını ve içerdeki odada biri yatakta diğerleri ranzada yatan üç çocuğunu öpüp evden çıktı. Apartmanın önünde park ettiği arabasına doğru yürürken hala rüyanın etkisindeydi, o kediyi kurtarmak için tam ağaca çıkmıştı uyandırılmıştı, oysaki kediyi kurtarıp sahibine verdiğinde mahallelinin sevinç çığlıkları ve alkışları arasında kahraman olacaktı. Bu şansızlıkla arabasına doğru yürürken saçlarını taramayı unuttuğunu fark etti ama saçlarının hızla dökülüp kelleşmeye yakın kafasına elini götürünce biraz daha huysuzlandı. Bu huysuzluğunu omuzlarını dikleştirip kollarını iki yana açıp horozlanarak yürümeye çalıştığı an da arabanın yanına çoktan gelmişti, anahtarı çıkarıp kapıyı açarken acaba bakan var mı diye mahalleyi şöyle bir süzdü. Sonra zihni boşaldı ve bomboş düşüncelerle kontağı çevirdi.

Hızlı manevrayla park yerinden çıkıp trafiğinin içine daldı. Şehir artık kontrolden çıkmıştı, 40 yıllık şoförler bile ne zaman ve nerede trafiğin yoğun olacağını kestiremiyordu. Şehir, insan ve araba kusuyordu ama bu şehirde yaşamının ayrıcalığını yaşadığını sananlar yoldaki araba sayısının o an yatakta uyuyan insan sayısından fazla olduğunu farkında değillerdi. Tahmini nüfusu 20 milyon olan şehir, kaotik bir şehirdir ve dünyanın hiçbir

medeni ülkesi bu kadar kalabalığa hoşgörü gösteremezdi.

Yoğun trafikte hiçbir kurala uymayan bu KuralKoruyucu, arabaların üstüne sürüyor, sinyal vermeden şerit değiştiriyor, emniyet kemeri takmamasına rağmen bol bol emniyet şeridini kullanıyordu. Kendisini kornayla uyaran sürücülere yarı açık camdan küfür ederken el kol işaretleriyle tehdit savuruyordu. Tam Teşkilatın önüne geldiğinde telefonda verilen adresi hatırlayan KuralKoyucu Muhittin, aniden U dönüşü yaparak karşı yola geçti, dikiz aynasından acı fren sesi sahiplerine bakarken gaza iyice kökledi. Ona göre detektifliğin ikinci kuralı olur olmaz yerde U dönüşü yapabilmektir, ilki ise ikincisini kapsıyordu, kanun tanımazlık.

Kanunsuz Kural Koyucu Muhittin olay mahalline geldiğinde hayalindeki Amerikan filmlerindeki gibi sıkı bir fren yapıp arabadan hışımla indi, hızla yürüyüp polis bandını kaldırıncaya kadar yatan kadını gördü. Birkaç arkadaşını selamladı. Gözündeki çapağı parmağıyla temizledikten sonra Astını küçümseyerek Üstünü de pür dikkat dinleyerek olay hakkında bilgi alırken bir yandan minik defterine not ediyordu.

Zeynep Haki..

Kadın..

33 Yaşında..

Ressam..

Bıçaklanarak öldürüldü..

Boğazı kesilmiş..

Belediye temizlik işçileri bulmuş..

İşçilerle konuşulmuş..

Yer: Asset Galerisi Otoparkı..

Muhittin inceleme yaparken arabanın yanında henüz kurumayan kan öbeğinde cam parçacıklarını fark etti. Eğilip arabanın altına doğru daha dikkatli bakınca kırık şarap kadehini gördü. Öylece hareketsiz kaldı, çünkü birkaç gün önce OP-Z dosyasını incelerken aklında kalan görüntüye çok benziyordu. Yerinden doğruldu, not defterini iç cebine koyarken sakız attı ağzına, tam çiğnerken minik bir taş ısırdığını fark edince ne olduğunu anlamayıp yüzünü ekşitti. Sakızı avuç içine çıkarıp sakıza yapışmış minik taş görünce diliyle dişlerini kontrol ettiğinde dolgusunun düştüğünü anladı. Sinirle “ağaçtaki kediden sonra bu dolgu.. güne kötü başladım” diye sızlandı. Arkasını dönüp bakınca Abdullah’ı gördü:

“Abdullah bak şurada.. bak bir de şurada kameralar var.. bak bakalım görüntü var mı?”

Abdullah hevesle otoparkın dışına doğru koşururken telefonunu çıkarıp birkaç arama yaptı. Bu esnada Muhittin galeri sahibiyle konuşmak için otoparktan çıkıp Asset’in girişine yönelmişti. Aklında birçok soru vardı, sorular uçuşurken kanatları birbirilerine değmiyordu ama o kanat sesi rahatsızlık veriyordu. Hızlı adımlarla girişteki insanların arasına daldı. Musa kendini tanıttince Muhittin hemen aklındaki ilk soruyu sordu;

-Muhittin: “Dolgu kaç para biliyor musun?”

-Musa: “Anlamadım amirim?”

-Muhittin: “Amirim değil detektif diyeceksin”

-Musa: “Peki detektif”

-Muhittin: “Dolgu kaç para dedim”

-Musa: “Ne dolgusu detektif bey”

-Muhittin: “Bey mi? Bey de olur.. Diş dolgusu ya.. kaç paradır?”

-Musa: “Muhittinine göre pardon yani muhitine göre 100 ile 200 arasında sanırım”

-Muhittin: “Hadi ya” dedi mutsuzlukla. Sonra hemen kendini toparladı ve sorularına devam etti. “Dün gece ne içtiniz?”

-Musa: “Açılıştaki mı? Şarap servisi vardı”

-Muhittin: “Zeynep çok mu içmişti?”

-Musa: “Yani gerektiği kadar”

-Muhittin: “Kaç gibi kapadınız burayı”

-Musa: “Sanırım tam bilemiyorum ama 3’e yaklaşıyordu. Herkes çıktıktan sonra birkaç kişi kalıp kendi aramızda kutlama yaptık. Sonra Zeynep elindeki kadehle kapıdan çıktı evine gitmek için..”

-Muhittin: “Hmm.. Kadehle çıktı demek”

-Musa: “Evet dediğiniz gibi amirim”

-Muhittin: “Amirim değil detektif diyeceksin”

-Musa: “Özür dilerim. Kafam çok karışık çok üzgünüm ne dediğimi bilemiyorum detektif. Zeynep’i çok severdim hepimiz severdik. Çok yetenekli umut vadeden biriydi. İlk sergisi için yurtdışından taa Amerika’dan gelmişti geçen hafta. Tüm tablolarını da kargoyla getirtmişti. Neden onu öldürmek istesinler bilmiyorum, anlamıyorum çok üzgünüm”

-Muhittin: “Oralarda galeri mi yoktu neden geldi ki buralara.. Neyse bu benim sorunum

değil. Kameralar gördüm otoparkın girişinde iki tane.. Görüntü almaya çalışıyoruz var mıdır peki”

-Musa: O kameralar mı? Sanmıyorum. Birkaç gündür çalışmıyorlar açılış telaşından yaptırmayı unuttuk. Otoparka dadanan tinercilerle baliciler vardı uzun zamandır. Onları uzaklaştırmak için birkaç adam bulmuştum ama kavga çıktı. Bize saldırdılar. Kamera kablolarını kesmiş piçkurları. Sonradan fark ettik ama dediğim gibi açılış derdinden yaptırmak için fırsatımız olmadı. Hem gördüğünüz gibi otoparkla aramızda bayağı mesafe var, bakın bakın gördüğünüz gibi ağaçlarda var. Otoparkın yanında park var, tinerciler orada olurlar ama geceleri.”

Muhittin kafasını anladım der gibi sallarken koşarak Abdullah geldi, heyecanla “görüntü alamıyoruz kameralar çalışmıyormuş” dedi. “Sen de haklısın mal kafa Abdullah” dedikten sonra Musa’ya başıyla selam vererek oradan uzaklaştı.

O akşam birkaç kanalda Musa Çerköze canlı yayına çıktı. Son canlı yayınına çıkarken genel olarak üzgün görünüyordu. Çok değerli ve geleceğin sanatçısını kaybetmenin üzüntüsü içindeydi. Spikerin iki sorusunun arasında dayanamayıp gözyaşı döküyordu. Konuşmakta zorlanırken sık sık su içiyordu.

“Sanatçı” dedi, “hele bu kalitede bir sanatçıyı kaybetmek çok çok üzücü. Amerika’da yaşamasına rağmen ülkesinde, doğduğu aşık olduğu ülkesinde ilk kişisel sergisini açmak istemesi onun ne kadar vatanını seven, vatanına aşık biri olduğunu açıklıyor. Vatan sevgisi bu.. Çok cana yakındı... Dahi biriydi. Geleceğin ressamıydı. Tablolarını sergilemeye devam edeceğiz. Devam edeceğiz ki tüm dünya

Zeynep Haki’yi tanısın bilsin. Bilinmeli de.. Olayın nasıl olduğu yavaş yavaş aydınlanmaya başlandı. Kahraman polisimiz sayesinde oluyor bu. Bana sıkça sorulan soru güvenlik kameralarıyla ilgili. Bu konuda açıklamayı polisimize yaptım ama buradan gene yapmak istiyorum. Otoparkta bali içen uyuşturucu kullanan çocuklar vardı. Onları oradan uzaklaştırmak istedik. Ben gittim konuştum hatta rica ettim ama beni dinlemediler. Yaklaşık beş altı kişi bana saldırdı. Beni darp ettiler ama ben bir şey yapmadım. O gece bizim kameraların kablolarını kesmişler. Serginin olacağı sabah fark ettik ama Zeynep gibi büyük bir ressamın sergisi için varımızı yoğumuzu ortaya koyarken unutmmuşuz. Umarım suçlular yakalanır. Ona, bu güzelim kızımıza daha 33 yaşında olan Zeynep’imize yapılanlar cezasız kalmasın. Yakalanacağına inanıyorum da. Bana sık sorulan bir soruyu da burada açıklamama izin verin lütfen.. Ben.. ben.. özür dilerim kağıdı uzatır mısınız tutamıyorum kendimi.. Bağışlayın beni lütfen.... Şimdi biraz daha iyiyim. Bana sorulan bir soru da Zeynep Haki’nin tabloları konusu. Evet onun anısına en az dört ay daha sergimize devam edeceğiz. Zeynep’in tabloları ölümsüzlüğe açılan birer penceredir. Şu an için her hangi bir rakam belirlemedik ama bu kadar olağanüstü bir ressamın değerini belirlemek için yakın zamanda açık arttırmaya çıkaracağımızı belirtmek istiyorum. Açık arttırma yapmamızın sebebi siz sanatseverlerin Zeynep’in değerini belirlemenizdir. Yani tablolarının yoksa Zeynep’in değeri sonsuzluktur, tıpkı gittiği ölümsüzlükte bizi şu an seyrettiği gibi.. Burada Asset Sanat Galerinin sahibi olarak, asistanım Burcu ile irtibata geçebilirsiniz, gerekli iletişim adresi internet sitemizde bulabilirsiniz. İzninizle daha fazla

konuşamayacağım acım acımız çok çok büyük, tekrar sanat dünyasının başı sağolsun diyorum”

Kanal binasından asistanı Burcu ile çıkan Musa arabaya giderken üst üste çıktığı canlı yayınlardan sonra kendini yorgun hissediyordu. Arabaya güçlkle, Burcu'nun yardımıyla bindi. Arabayı Burcu'nun kullanmasını istemişti. Otoparktan çıkınca Musa bir anda ciddileşti ve nasıldı diye sordu. Burcu kafasını güzel oldu anlamında salladı.

-Musa: “Bu akşam eşim yok bana gelsene hem içer hem konuşuruz”

-Burcu: “O nerde peki”

-Musa: “Şu an İtalya semalarında ya da İtalya semaverindedir”

-Burcu: “Ne zaman gelecek matmazel”

-Musa: “Üç dört gün gelmez”

-Burcu: “Özledim seni. Çok ihmal ettin beni”

-Musa: “Ben de özledim sevgilim. Birkaç gün zordu benim için. Hem durumlar nedir? Arayan var mı?”

-Burcu: “Sen yayındayken birkaç zengin aradı tabloların fiyatlarını sordu ama bir şey demedim konuştuğumuz gibi. Yarın acilen bir gün belirlemeliyiz açık arttırma için. İlk işimiz bu olmalı”

-Musa: “Demek aradılar hem de zenginler. Güzelllllll.. Çok para kazanacağız çoook.. Bu bana 150 bine patladı ama misliyle kazanacağız bebeğim”

-Burcu: “Adam sağlam mı peki, yamuk yanlışı olmasın”

-Musa: “Sen merak etme.. Kerpeten tuttuğunu koparan biridir. Eğer sen! Evet sen! Bunu bir yerde söylersen inan Kerpeten seni de bulur, memelerinden parçalar koparır lime lime yapar seni ona göre.”

-Burcu: “Bu bir tehdit mi yaaaa?”

-Musa: “Hayır! Para kazanacağımızın hem de tonlarca para kazanacağımızın işareti eğer çenenin sıkı tutarsan tabi. Alınganlık yapma sırrı sakla yeter. Hem yarın senin çok işin var. Bağlantılı olduğun PR Şirketlerine ulaşmalı bu olayı körüklemelisin. Hatta resmi günah sayan yobazları da harekete geçirsinler. Dinimizce haramdır, resim haramdır diye bizim galerinin önünde kontrollü eylem bile yaparlar. Ama dur bunun için de para lazım değil mi? O gelenler sakın zarar vermesinler galeriye. Tablolar çok değerli şu an, elmastan bile çok değerli anlıyor musun? Bu olayı körükle sonra da açık arttırma gününe karar veririz. Bence çok uzatmayalım. Bir hafta yeterli mi ne dersin?”

-Burcu: “Soldan giriyorum.. Tamam bir hafta yeterli.. Ben hallederim yarın her şeyi..”

Burcu dediğini yaptı, halletti.

ASTRAL SEYEHAT YOLCULARI KALMASIN

(Yunus TUNA)

Evet, arkadaşlar doğru duydunuz astral seyahat yolcuları kalmasın.

Son yıllarda adını sıkça duymaya başladık bu kavramı. Her ne kadar duysak da ne menem bir şeydir tam olarak kimse bilmiyor.

Astral seyahat, okültizm, teozofi ve spirütelizm gibi akımlar kapsamında kullanılır. Ayrıca, parapsikoloji olayına inananların, ince beden olarak gösterilen maddelerden oluştuğu söylenen, bedenden çıkış vasıtasıyla yapılan bir seyahattir. Daha anlaşılır bir ifadeyle söylemek gerekirse, ruhun bedenden kısa bir süreliğine ayrılmasıdır.

Kulağa çok garip bir olay. İnanması ve yapılması kulağa çok hoş geliyor. Ruhumuz yatağımızda masumca yatarken, ruhumuz çeşitli diyarları dolaşması aslında fena bir fikir de değil aslında. Ne vize ne de pasaport gerekiyor. Hava taşımacılığının da bu kadar pahalı olduğu bir dönemde bulunmaz bir nimet. Ne dersiniz?

Hem zaman ve mekân kısıtlaması da yok. Oh ne güzel. Gerçi bu anlayış bize biraz ters gibi. Şimdi bir düşünelim. Partnerimiz gecenin bir yarısında Rio Karnavalı'na gidiyor. Kıskançlık krizleri havada uçuşur. Kan çıkar adeta.

Gelelim bu yolculuğu yapmak için gereken şartlara. Öncelikle odamız çok sessiz ve sakin olmalı. Ayrıca karanlık bir ortam olması da gerekiyor. Tamamen bu hadiseye konsantre olunmalı. Rahat bir yolculuk için yemek yemeliyiz. Bedenimiz tamamen gevşetilmeli. Astral seyahatten önce bu

olayı zihnimizde kurgulamalı ve yaşamalıyız.

Düzenli nefes egzersizleri yaparak kendimizi iyice hazırlamalıyız. Rüya günlükleri tutarsak, her bir seyahat bir öncekinden daha iyi olabilir. Gerekli şartlar sağlandıktan sonra şimdi yolculuğa çıkabiliriz. Bu aksiyon gerçekleşirken vücudumuzda şişkinlik hissi olabilir bundan korkmamalıyız. Seyahati gerçekleştirenlerin söylediğine göre, ilk deneyimimizi odamızda gerçekleştirmeliyiz. Tecrübe kazanana kadar fazla uzaklaşmamalıyız.

Vücudumuza dönmek için kendimize bunu istediğimizi güçlü bir şekilde telkin etmek yeterlidir. Peki, bu seyahat tehlikelimidir? Kesin bir cevabı olmamakla geneli zararsız olduğunu söylemekte. Seyahat sırasında boyut değiştirildiği için çeşitli varlıklarla karşılaşma ihtimaline olabileceği için tehlikeli bulanlarda var.

En can alıcı soruya gelelim. Astral seyahat günah mıdır? Facebook üzerinden Diyanet'e sorulan soruya verilen cevap şu. Bu olay eğer bilimsel gelişmelere katkı sağlayıp, insanlığa hizmet edecekse olabilir. Nihat Hatipoğlu ise, böyle bir şeyin olamayacağını düşünmektedir. Biz her ne kadar inanmasak da bu işe kendini adayanlarda var. Robert Monroe isimli kişi, ölümden sonra ki hayatı ve bu tür olayları incelemek için Monroe Enstitüsü'nü kurdu. İlgilenenlerin dikkatine.

Astral seyahat ile ilgili genel kanı, heyecanlı, ilginç ve eğlenceli bir tecrübe olduğu yönünde. İşin teknik detayları bunlar arkadaşlar. Bu arayışın nasıl ortaya çıktığı önemli bir konu. Belki farklı heyecan arayışları belki de bilinmezliğin cazibesi. İşin bu boyutu kişiden kişiye göre değişir. Günlük hayatın sıkıntılarından

---

uzaklaşmak istenmesi de bir seçenek olabilir. Bana göre en önemli etken, bu etkinliği gerçekleştirmek için özel maddi ya da manevi şartlar aranmamasıdır. Zengin ya da fakir herkes yapabilir. Meraklı olan her kesimden insanın yapabileceği bir aktivite.

Astral seyahatin ne kadar sürdüğü ile ilgili kesin bir kayıt olmamakla birlikte, beş dakika ve iki saat arasında olduğu tahmin edilmekte.

Her ne kadar gırgır şamata yapsak da, kanıtlanmış kesin bilgiler olmasa da ummadığımız taş baş yarabiliyor. A.B.D bu konuya fazlasıyla ilgi duymuş. Evet, yanlış duymadınız. A.B.D 1970 ve 1995 yılları arasında çok ciddi bütçeler ayırarak astral seyahat üzerinde Stargate adlı proje kapsamında araştırmalar yaptı. Amerikan istihbaratı araştırmaları kendi lehine çevirmek istemiştir. Lakin istediği sonuca ulaşamamıştır. Hükümet bir sonuca ulaşamadıklarını halka duyurmuştur.

Diğer bir süper güç olan İngiltere’de 2000’li yılların başında astral seyahat üzerine yoğunlaşmıştır. Fakat onlarda başarısız olmuştur. Bununla da yetinilmeyip Avrupa’nın en iyi üniversitelerinden biri olan Stanford Üniversitesinde de araştırmalar yapılmıştır. Sonuç yine hüsrana. Öyle ki astral seyahati n kanıtlayanlar bir milyon dolar civarında ödüller dahi konya da sonuç yine değişmemiş, kimse bir şey kanıtlayamamış.

Ödül de iyi paraymış hani arkadaşlar. Eminim okuduğumuzda gözlerimiz parlamıştır ve içimizde deneme isteği doğmuştur. Bilimsel olarak kanıtlanmasa da ileride kanıtlanmayacağı anlamına gelmez.

Bu işle ilgilenen arkadaşların Allah iniş takımlarına zeval vermesin.Doğru vücudu bulmanız dileğiyle.İyi yolculuklar.

Ş
U
B
A
T

2
0
1
8